

# Tango met je engelbewaarder

Bert Claerhout

24

DE KOVEL




LEUTER VAN DRIE sterft van honger en dorst”, las hij met ontzetting in de krant. Het artikel meldde dat een jonge vader en moeder waren opgepakt omdat hun dochtertje door ondervoeding was gestorven. Het kind woog amper zeven kilo. Diezelfde krant berichtte ook dat een twaalfjarig meisje was overleden nadat het urenlang door twee minderjarigen en een veertigjarige man was mishandeld.

“Wat een zomer, wat een samenleving...”, zuchtte hij. Nog maar enkele weken eerder hadden hij en zijn medebroeders gebeden voor de zielenrust van een peuter die in een snikhete auto was gestorven. De vader was vergeten het kind in de kribbe af te zetten. “Gewoon vergeten... hoe kan dat nu?”, had de monnik zich al biddend afgevraagd. Met een gevoel van zowel schaamte als machteloosheid had hij zijn ogen op de Heer gericht. “Mijn God, wat laat Gij uw volk allemaal toe?”

Telkens als zijn abt hem vroeg in de stad boodschappen te doen, was hij blij er even uit te zijn. Maar iedere keer kwam hij van een kale reis terug. Dit keer leek het niet anders te worden. Het was snikheet en de terrassen zaten overvol. Met zijn habijt en weelderige baard stak hij schril af tegen de wandelaars en koopjesjagers die om ter schaarst gekleed door de winkelstraten flaneerden. Sommigen hadden hem spotlachend aangestaard en, toen hij op een terras de krant zat te lezen, had iemand hem gevraagd of het al carnaval was.

De monnik stoorde zich al lang niet meer aan dat soort gratis plagerijen. Zeker, zijn leven in de abdij stond bijna haaks op wat er buiten de kloostermuren gebeurde, maar hij had ervoor gekozen. En iedere keer dat hij in de stad kwam, leek hij voortdurend met allerhande vormen van agressie te worden geconfronteerd. De media noemden het zinloos geweld, maar hij kon met dat begrip niet leven. Voor hem was elk geweld hoe dan ook zinloos en buiten proportie.

Om niet in moedeloosheid te verzinken, telde hij nauwlettend zijn stappen toen hij via de voetgangerstunnel naar de Antwerpse Linkeroever trok om er zijn auto op te halen. In de tunnel waren het er welgeteld 722. Zijn huisarts had hem op het hart gedrukt dat hij meer diende te bewegen: “Denk eraan: tienduizend



**Bert Claerhout** (°1950) studeerde sociologie.

Hij koos voor een journalistieke loopbaan en werkte o.a. twintig jaar voor *De Standaard* en zeven jaar als hoofdredacteur van het christelijk opinieweekblad *Tertio*. Thans is hij hoofdredacteur van *Kerk&leven*, het weekblad van de Vlaamse bisdommen, en kernredactielid van *De Kovel*.

stappen per dag.” Maar welke monnik haalt het in zijn hoofd elke dag zijn stappen te tellen? Een monnik leeft van het oneindige, niet van voortdurende berekeningen en optelsommen van alledaagse handelingen. Zijn blik richt zich op de eeuwigheid, niet op aardse en lichamelijke belangen.

Toen hij op de andere oever buitenkwam, hoorde hij muziek en vrolijk geroezemoes. Hij besloot even een kijkje te gaan nemen. Bij een aanlegsteiger aan de Schelde had zich een grote groep mensen verzameld voor een tangoavond. Velen hadden wat drank meegebracht en tijdens de danspauzes werd die onder de aanwezigen rondgedeeld. Er heerste een ontspannen, open sfeer.

De monnik volgde het frivole schouwspel met opwinding en verwondering. Sommige vrouwen droegen een ouderwetse bloemenjurk, anderen een nauwsluitende rok met hoge splitten. Sommige paren wisselden voortdurend van partner, bij andere stellen leken man en vrouw wel voor eeuwig met elkaar versmolten. Maar alle dansers bewogen op wolkjes. Hun zwoele bewegingen, hun improvisatiekracht en de erotiek die ze uitstraalden, lokten almaar meer toevallige voorbijgangers naar de aanlegsteiger.

Vreemd, vond de monnik. Daarnet voelde hij zich nog neerslachtig en leeg, nu leek hij herboren bij het zien van al die blije gezichten. Alsof die 722 stappen onder het water een symbolische doorgang hadden bewerkstelligd waardoor zijn bestaan opnieuw draaglijk werd. Zijn hele leven al piekerde hij over de vraag in welke mate blijdschap en vreugde hun tegenpolen, droefheid en verdriet, in zich meedragen. Hebben blijdschap en vreugde niet altijd te maken met een vorm van gemis of zijn het autonome gevoelens? En is het mogelijk altijd blij en hoopvol te zijn en eindeloos te feesten, zonder zwaarmoedig te worden?

Terwijl hij daarover mijmerde, stapte de mooiste vrouw van het gezelschap opeens op hem af. Ze droeg een zwart topje, een spannende rode rok, hoge hakken en in haar gitzwart haar vlamde een rode roos op. Haar gepassioneerde bewegingen waren hem niet ontgaan. Hij had ook opgemerkt dat ze een paar keer naar hem had gelonkt alsof ze hem kende. “Herken je me niet?”, vroeg ze, toen ze voor hem stond. “Nee”, zei hij. “Ik ben je engelbewaarder”, zei ze ernstig. “De Heer

heeft me naar je toegestuurd om je leven wat lichter te maken zodat je ten volle kunt leven. Je hoeft heus niet alle zorgen van de wereld op jou te nemen...”

De monnik geloofde zijn ogen niet. Een bevallige vrouw als engelbewaarder, in een sexy outfit en op hoge hakken. “De Heer is heus niet zo bekrompen als velen denken. Hij is best met zijn tijd mee”, benadrukte ze. “Trouwens, ik ben niet alleen jouw engelbewaarder, maar ook die van veel anderen. Ik doe dat werk al eeuwen, ik behoor tot het engelenteam van de ervaringsdeskundigen. Ik was er al bij op de bruiloft van Kana. Dat was me toen het dagje wel! Aanvankelijk leek alles hopeloos, maar wat een feest is het geworden. Zes kruiken wijn, van het beste jaar... En wat een blijdschap en vreugde!”

De engelbewaarder bood hem wat water te drinken aan. “Raar”, dacht hij, “dit water smaakt naar wijn.” “Op het leven”, lachte zijn engelbewaarder. “Tangodansen behoort niet alleen tot het Unesco-werelderfgoed, een Engelse psychologe stelt dat het een uitstekend middel tegen depressies is”, vervolgde ze. “Het maakt heus niet uit of je al dan niet gracieus bent, enkel de aandacht voor je partner, je medemens dus, telt. En wat die hoge hakken betreft, volgens een Italiaanse urologe versterkt dat de spieren van de bekkenbodem. Volkomen gezond dus. Wie danst in vreugde, geniet van elke pas.”

“Op het leven”, lachte de monnik toen hij een laatste blik op de blijde gezichten van het dansende gezelschap wierp en afscheid van zijn engelbewaarder nam. Hij had best nog wat willen blijven, want hij voelde zich opgetogen en verbonden met deze groep mensen die hem, hoewel hij ze helemaal niet kende, een intens gevoel van bevrijding hadden gegeven. Zijn stemming was veranderd, hij voelde zich lichter en vol van een aanstekelijk vertrouwen. Toen hij naar zijn auto liep, stonden er vreugdetranen in zijn ogen.

“Je was laat terug”, merkte zijn abt de volgende ochtend op. “Ik heb mijn engelbewaarder ontmoet”, zei de monnik, “we hadden het over de bruiloft van Kana.” “En wat heeft die engelbewaarder van jou je zoal bijgebracht?” vroeg de abt. “Dat de vreugde van het bestaan op zich al een voldoende reden is om dagelijks te feesten”, antwoordde de monnik. Daarop had de abt geen weerwoord. Hij stond versteld van de lichtvoetigheid van zijn medebroeder, die bekendstond om zijn pessimisme en de dodelijke ernst waarmee hij doorgaans over het geloof praatte. De abt glimlachte en omhelsde hem. “Kom”, zei hij, “laten we samen de Heer danken voor het feest van jouw leven.”





Els Vos, *Intra cucullam amoris*

unieke ets, 34 x 34 cm

*Sci vias Dei...* □ *Ontdek de wegen van de Heer...* ■ ***intra cucullam amoris:*** □ *in de schutse van de mantel der liefde:* ■ *hortus conclusus* □ de besloten tuin ■ *ubi aurum legitur,* □ waarin je goud opraapt... ■ *festum cordis* □ en het feest van het hart geniet.